

Uzyskanie zgody na odstępstwo po wcześniejszej odmowie wydania decyzji WZ – i złożenie ponownego wniosku o wydanie decyzji ustalającej warunki zabudowy – jest jak najbardziej dopuszczalne. Tak wynika z niedawnego orzeczenia WSA w Poznaniu.

W omawianej sprawie Wójt odmówił ustalenia warunków zabudowy w celu legalizacji samowoli z uwagi na niezgodność z linią zabudowy oraz niezgodność z wymaganiami wynikającymi z art. 43 ustawy o drogach publicznych. Skarżąca uzyskała od Zarządu Powiatu zgodę na odstępstwo od tych wymagań, po czym ponownie wystąpiła z wnioskiem o ustalenie warunków zabudowy. Spór w sprawie dotyczył tego, czy zachodził w tym przypadku stan administracyjnej „powagi rzeczy osądzonej” (*res iudicata*) wykluczający – w świetle art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a. – merytoryczne rozpoznanie i rozstrzygnięcie „drugiego” wniosku (jak uznały organy obu instancji), czy jednak taka przeszkoda nie zachodziła (jak twierdziła Skarżąca).

Jak przypomniał Sąd, o prawnej tożsamości sprawy mówi się wtedy, gdy spełnione są łącznie cztery przesłanki:

(1) występują te same podmioty w sprawie, dotyczy ona (2) tego samego przedmiotu i (3) tego samego stanu prawnego (4) w niezmienionym stanie faktycznym tej sprawy, w stosunku do postępowaniu zakończonych decyzją ostateczną. Dopiero stwierdzenie, że wszystkie te elementy indywidualizujące stosunek prawny występują jednocześnie, pozwala traktować porównywane sytuacje (sprawy) jako identyczne, pozostające ze sobą w relacji uzasadniającej zarzut *rei iudicatae*.

W ocenie Sądu nie ulegało wątpliwości, że w kontrolowanej sprawie ziściły się trzy pierwsze spośród ww. przesłanek. Spór ogniskował się jedynie wokół tego, czy w tym przypadku została spełniona także ostatnia z wymienionych przesłanek tożsamości sprawy – wymóg niezmienności stanu faktycznego – w sytuacji, gdy Skarżąca uzyskała „w międzyczasie” zgodę właściwego zarządcy drogi na odstępstwo od wymogu odległościowego określonego w art. 43 ust. 1 u.d.p., na podstawie art. 41 ust. 2 u.d.p.

Rozpatrując tę sporną kwestię, należało zdaniem WSA wyjść od konstatacji, że – jak trafnie wskazuje się w doktrynie i orzecznictwie – aby stwierdzić istnienie tożsamości sprawy, należy ustalić, czy wnioskodawca powołuje się na nowe okoliczności, niebędące przedmiotem analizy w postępowaniu zakończonym decyzją ostateczną, czy też na okoliczności stanowiące podstawę ustalenia stanu faktycznego w sprawie już rozstrzygniętej, mając przy tym na względzie złożone przez niego dowody. Co istotne, niezmiennosc stanu faktycznego przy ustalaniu tożsamości sprawy należy badać wyłącznie w odniesieniu do tzw. faktów prawotwórczych, czyli takich, które mają znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Można wśród nich wydzielić dwie podgrupy, a mianowicie – fakty o charakterze pierwotnym, determinujące istnienie sprawy administracyjnej i wpływające na wszczęcie postępowania administracyjnego, oraz fakty wtórne, nie mniej istotne od faktów pierwotnych, wpływające bowiem na treść decyzji administracyjnej przez konkretyzację normy prawa materialnego. Natomiast okoliczności, które nie oddziałują w żaden sposób na rozstrzygnięcie sprawy – tzw. fakty prawnie obojętne – przy dokonywaniu oceny tożsamości sprawy nie powinny być brane pod uwagę. Sprawy będą bowiem tożsame wówczas, gdy m.in. stan faktyczny, który był podstawą rozstrzygnięcia o ich meritum, okazał się taki sam. Innymi słowy, chodzi o taki stan faktyczny, od którego zależy treść rozstrzygnięcia sprawy ujętego w decyzji administracyjnej; okoliczności faktyczne, które były podstawą do stwierdzenia konkretyzowanych w decyzji uprawnień i obowiązków.

W ocenie Sądu taki właśnie charakter – faktu prawotwórczego wtórnego w powyższym rozumieniu, czyli

Odmowa ustalenia warunków zabudowy a res iudicata

Kategoria: Zarządzanie Przestrzenią

Opublikowano: sobota, 11, styczeń 2020 19:32

Bartłomiej Zydel

Odsłony: 2541

okoliczności faktycznej mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia – miała w kontrolowanej sprawie okoliczność niespełniania przez legalizowany budynek gospodarczo-garażowy wymogu minimalnej odległości obiektu budowlanego od zewnętrznej krawędzi jezdni, wynikającego z art. 43 ust. 1 u.d.p. Taki charakter analizowanej okoliczności wynika już z treści decyzji odmownej Wójta, w uzasadnieniu której brak spełnienia ww. wymogu – z uwagi na to, że „projektowany budynek miałby zostać zlokalizowany ca 4 m od krawędzi jezdni” – podano jako jedną z dwóch przyczyn orzeczonej odmowy ustalenia wnioskowanych warunków zabudowy.

Wobec tego należało zdaniem WSA uznać, że uzyskanie następnie przez Skarżącą zgody właściwego zarządcy drogi na usytuowanie przedmiotowego budynku w mniejszej odległości niż określona w art. 43 ust. 1 u.d.p., a mianowicie w odległości 4 m – mocą decyzji Zarządu Powiatu wydanej na podstawie art. 43 ust. 2 u.d.p. – stanowiło istotną zmianę stanu faktycznego. Zmianę, która z całą pewnością pozwalała stwierdzić, że pomiędzy sprawą rozstrzygniętą decyzją odmowną, a sprawą zainicjowaną późniejszym wnioskiem Skarżącej, do którego załączono ww. decyzję Zarządu Powiatu, nie zachodzi tożsamość skutkująca powstaniem stanu *res iudicata*, a w konsekwencji bezprzedmiotowością drugiej ze spraw.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 5 grudnia 2019 r., IV SA/Po 769/19

Źródło: [CBOSA](#)